

Germans i germanes,

Us saludo a tots amb el cor ple de gratitud, en començar el ministeri que m'ha estat confiat. Sant Agustí escrivia: «Ens has fet per a tu, [Senyor,] i el nostre cor està inquiet fins que descansi en tu» (*Confessions*, 1,1.1).

Aquests darrers dies hem viscut un temps especialment intens. La mort del Papa Francesc ha omplert de tristesa els nostres cors i, en aquelles hores difícils, ens hem sentit com aquelles multituds que l'Evangeli descriu «com ovelles sense pastor» (Mt 9,36). Precisament el dia de Pasqua vam rebre la seva darrera benedicció i, a la llum de la resurrecció, vam afrontar aquell moment amb la certesa que el Senyor no abandona mai el seu poble: el reuneix quan està dispers i el cuida «com un pastor al seu ramat» (Jr 31,10).

Amb aquest esperit de fe, el Col·legi de Cardenals es va reunir en conclave; arribant amb històries personals i camins diversos, vam posar en mans de Déu el desig d'escollir el nou successor de Pere, el Bisbe de Roma, un pastor capaç de custodiar el ric patrimoni de la fe cristiana i, alhora, mirar més enllà per saber afrontar les preguntes, les inquietuds i els reptes del nostre temps. Acompanyats per les vostres pregàries, hem experimentat l'obra de l'Esperit Sant, que ha sabut harmonitzar els diversos instruments musicals, fent vibrar les cordes del nostre cor en una sola melodia.

He estat escollit sense cap mèrit i, amb temor i tremolor, vinc a vosaltres com un germà que vol fer-se servidor de la vostra fe i de la vostra alegria, caminant amb vosaltres pel camí de l'amor de Déu, que ens vol a tots units en una sola família.

Amor i unitat: aquestes són les dues dimensions de la missió que Jesús va confiar a Pere.

Ens ho narra aquell passatge de l'Evangeli que ens condueix al llac de Tiberíades, el mateix on Jesús havia començat la missió rebuda del Pare: “pescar” la humanitat per salvar-la de les aigües del mal i de la mort. Passant per la riba d'aquell llac, havia cridat Pere i els primers deixebles a ser, com Ell, “pescadors d'homes”; i ara, després de la resurrecció, els correspon precisament a ells continuar aquesta missió: no deixar de llançar la xarxa per submergir l'esperança de l'Evangeli en les aigües del món; navegar pel mar de la vida perquè tothom pugui trobar-se amb l'abraçada de Déu.

Com pot Pere dur a terme aquesta tasca? L'Evangeli ens diu que només és possible perquè ha experimentat en la seva pròpia vida l'amor infinit i incondicional de Déu, fins i tot en l'hora del fracàs i de la negació. Per això, quan és Jesús qui s'adreça a Pere, l'Evangeli utilitza el verb grec *agapao* —que fa referència a l'amor que Déu ens té, a la seva entrega sense reserves ni càlculs—, diferent del verb que s'utilitza per a la resposta de Pere, que descriu l'amor d'amistat que intercanviem entre nosaltres.

Quan Jesús li pregunta a Pere: «Simó, fill de Joan, m'estimes?» (Jn 21,16), indica doncs l'amor del Pare. És com si Jesús li digués: només si has conegut i experimentat l'amor de Déu, que no falla mai, podràs pasturar els meus anyells; només en l'amor de Déu Pare podràs estimar els teus germans “encara més”, és a dir, fins a donar la vida per ells.

A Pere, doncs, se li confia la tasca d' “estimar encara més” i de donar la seva vida pel ramat. El ministeri de Pere està marcat precisament per aquest amor oblatiu, perquè l'Església de Roma presideix en la caritat i la seva veritable autoritat és la caritat del Crist. No es tracta mai d'atrapar els altres amb submissió, propaganda religiosa o mitjans de poder, sinó sempre i només d'estimar com ho va fer Jesús.

Ell —afirma el mateix apòstol Pere— «és la pedra que vosaltres, els constructors, heu rebutjat, i que ha esdevingut la pedra angular» (Ac 4,11). I si la pedra és Crist, Pere ha de pasturar el ramat sense cedir mai a la temptació de ser un líder solitari o un cap per sobre dels altres, apropiant-se de les persones que li han estat confiades (cf. 1Pe 5,3); al contrari, se li demana servir la fe dels seus germans, caminant juntament amb ells. Tots, de fet, hem estat constituïts «pedres vives» (1Pe 2,5), cridats amb el nostre baptisme a construir l'edifici de Déu en la comunió fraterna, en l'harmonia de l'Esperit, en la convivència de les diferències. Com afirma sant Agustí: «Tots els que viuen en concòrdia amb els germans i estimen els seus proïmes són els qui formen l'Església» (*Sermó* 359,9).

Germans i germanes, voldria que aquest fos el nostre primer gran desig: una Església unida, signe d'unitat i comunió, que esdevingui llevat per a un món reconciliat.

En el nostre temps, encara veiem massa discòrdia, massa ferides causades per l'odi, la violència, els prejudicis, la por a allò que és diferent, per un paradigma econòmic que explota els recursos de la terra i margina els més pobres. I nosaltres volem ser, dins d'aquesta massa, un petit llevat d'unitat, de comunió i de fraternitat. Volem dir al món, amb humilitat i alegria: mireu el Crist! Apropieu-vos a Ell! Acolliu la seva Paraula que il·lumina i consola! Escolteu la seva proposta d'amor per formar la seva única família: en l'únic Crist, som un. I aquest és el camí que hem de recórrer junts, units entre nosaltres, però també amb les Esglésies cristianes germanes, amb els qui transiten altres camins religiosos, amb aquells que cultiven la inquietud de cercar Déu, amb totes les dones i els homes de bona voluntat, per construir un món nou on regni la pau.

Aquest és l'esperit missioner que ens ha d'animar, sense tancar-nos en el nostre petit grup ni sentir-nos superiors al món; estem cridats a oferir l'amor de Déu a tothom, perquè es realitzi aquella unitat que no anul·la les diferències, sinó que valora la història personal de cadascú i la cultura social i religiosa de cada poble.

Germans, germanes, **aquesta és l'hora de l'amor!** La caritat de Déu, que ens fa germans entre nosaltres, és el cor de l'Evangeli. Amb el meu predecessor Lleó XIII, avui ens podem preguntar: si aquesta caritat prevalgués en el món, «¿no sembla que ben aviat s'extingirien totes les lluites allà on entrés en vigor en la societat civil?» (*Carta enc. Rerum novarum*, 20).

Amb la llum i la força de l'Esperit Sant, construïm una Església fonamentada en l'amor de Déu i signe d'unitat, una Església missionera, que obre els braços al món, que anuncia la Paraula, que es deixa interpel·lar per la història, i que esdevé ferment de concòrdia per a la humanitat.

Junts, com un sol poble, tots com a germans, caminem cap a Déu i estimem-nos els uns als altres.